

Farkas Gábor

[határon]

Alant a homokban tenyéryi vérfolt.
Este kilenc. Mögöttünk szinte minden,
előttünk meg csak a semmi. Szerintem
már mindegy, hogy az igazság kié volt,

érjük a végére. Hallucinálok –
latolgatnak engem is. Az esélyek
határozzák meg úgyis az egészet.
A ködben megfakulnak az irányok.

A perc közé szorult emberségemet
azért tartják a lobbanásnyi erdők,
hogy eséskor kinyithassam az ernyőt.

Rám szólsz, ellenkezem, mint egy rossz gyerek.
Ahogy testem feszítem a határnak,
karcsún tükröződik benne a látszat.

[az oltár mögött]

A tény, hogy megtörtént, folyton megaláz.
Háttal az oltárképnek suttogod a
téves mérhetetlenséget. Rozoga
napokon ki-bejár a szél meg a láz,

roppan minden délelőtt. Kávét iszom,
az oltár mögött súlytalan szokások,
kortyolok, és nem érdekel, hová fog
vezetni mindez. Heges a szívizom,

akár a délelőtti üres terek,
utak. A gyermekkorban kerestelek,
mert folyton meghatározol, deklarálsz,

hiába sző ráncokat még a szél is,
halványul vénséggé az óda. Mégis,
mikor nem érlek el, kerülget a frász.

Maharita Szabrina: Lepel IX., 2023 (olaj, vászon, 35x25 cm)

